

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/116/2024
Identifikačné číslo spisu: 7510215996
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Valentová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:7510215996.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E. Z., narodeného XX. H. XXXX, O., J. XXX/XX, zastúpeného advokátkou JUDr. Andreou Tkáčovou, so sídlom Magurská 3, Košice, proti žalovaným 1/ D. E., narodenému XX. H. XXXX, U.-H. D., X. XXXX/XX, 2/ N. U., narodenej XX. H. XXXX, D., V. XXX/XX (právnym nástupcom neb. N. U., zomrelej XX. N. XXXX), 3/ JUDr. D. U., narodenej XX. D. XXXX, U., O. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Richardom Kovalčíkom, Košice, Rázusova 1, o náhradu škody, v súčasnosti vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K3-18C/488/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 22. februára 2023 sp. zn. 9Co/7/2023, takto

rozhodol:

V dovolacom konaní pokračuje s dedičmi pôvodnej žalovanej 1/ neb. N. U., narodenej XX. B. XXXX, zomrelej XX. N. XXXX, naposledy bývajúcej D. XXX/XX, D. E., narodeným XX. H. XXXX, U.- H. D., X. XXXX/XX, N. U., narodenou XX. H. XXXX, D., V. XXX/XX.

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice-okolie - v súčasnosti Mestský súd Košice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 18C/488/2010 - 145 z 23. januára 2014 žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaviazať žalované zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 34.232,05 eura s 18 % úrokom z omeškania ročne od 21. septembra 1999 do zaplatenia, sumu 3.233,57 eura s 9 % úrokom z omeškania ročne od 20. apríla 2009 do zaplatenia a sumu 3.703,92 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 02. novembra 2006 do zaplatenia titulom náhrady škody, okrem časti 180 eur, v ktorej konanie zastavil, zamietol. Žalovanej 1/ náhradu trov konania nepriznal. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania len žalovanej 2/ v sume 2.473,18 eura.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia poukázal, že žalobca nárok na náhradu škody odvodzoval z konania

vedeného na Okresnom súde Košice I sp. zn. 16C/289/2000, v ktorom konaní ním vedenom proti žalovanej UNIQUA poisťovni, a. s., bol právne zastúpený advokátom JUDr. G. U., a voči žalovanej uplatňoval zaplatenie preddavku z poisteného plnenia vo výške 600.000 Sk, ktoré sa viazalo k poistnej udalosti, ku ktorej došlo motorovým vozidlom žalobcu a uloženie povinnosti poisťovne ukončiť vyšetrowanie predmetnej poistnej udalosti. Poisťovňa poistnú udalosť vybavila bez poskytnutia poistného plnenia a listom zo dňa 20. apríla 2000 oznámila žalobcovi, že od poistnej zmluvy odstupuje. Právny zástupca žalobcu JUDr. G. U. v priebehu konania požiadal súd o pripustenie zmeny žaloby tak, aby žalovaná poisťovňa bola povinná zaplatiť žalobcovi celé poistné plnenie z poistnej udalosti vo výške 1.031.274,70 Sk (34.232,05 eura) s príslušenstvom. O tomto návrhu na pripustenie zmeny žaloby súd rozhodol tak, že zmenu nepripustil, žalobu žalobcu zamietol, žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej poisťovni trovy konania vo výške 45.515 Sk a štátu trovy vo výške 4.600 Sk. O odvolaní žalobcu proti tomuto rozsudku (v odvolacom konaní žalobcu JUDr. G. U. už nezastupoval) Krajský súd v Košiciach rozsudkom rozhodol tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) uznesením odmietol. V prejednávanej veci potom žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody v súvislosti s výkonom advokácie voči dedičkám JUDr. G. U., ktorý ho ako právny zástupca neúspešne zastupoval v konaní vedenom proti poisťovni.

1.2. Vychádzajúc z ustanovení § 13 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, § 21 ods. 1 až 4 zákona č. 132/1990 Zb. o advokácii (ďalej aj ako „zákon č. 132/1990 Zb.“) a na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade zodpovednosti advokáta za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie ide o objektívnu zodpovednosť založenú na súbežnom splnení jej predpokladov, ktorými sú výkon advokácie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Ich splnenie musí byť v konaní jednoznačne preukázané, pričom dôkazná povinnosť stojí na poškodenom. V prejednávanej veci bol prvý zákonný predpoklad výkon advokácie JUDr. U., právnym predchodcom žalovaných, nesporný. Pokiaľ ide o druhý predpoklad, ktorým je vznik škody, súd prvej inštancie uzavrel, že táto v konaní zo strany žalobcu nebola preukázaná. Súd prvej inštancie ustálil, že v čase podania žaloby poisťovňa ešte neukončila prešetrenie poistnej udalosti, preto nevyplatila poistné plnenie žalobcovi. Podaním žaloby na plnenie preto JUDr. U. nemohol žalobcovi spôsobiť škodu. Žalobca mal dostatok času na podanie samostatnej žaloby na plnenie potom, ako zistil, že súd v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/289/2000 nepripustil zmenu žaloby. Podaním návrhu na pripustenie zmeny žaloby až do rozhodnutia súdu o jej nepripustení došlo k prerušeniu a spočívaniu premĺčacej doby na uplatnenie nároku na poistné plnenie, a to od 03. marca 2001 do 06. septembra 2006. Po zamietajúcom rozsudku súdu prvej inštancie, došlo dňa 31. októbra 2006 k ukončeniu zastupovaniu žalobcu JUDr. U. a žalobcovi nič nebránilo po nepripustení zmeny žaloby, ale aj po vypovedaní plnej moci JUDr. U., podať žalobu na plnenie, keď po 06. septembri 2006 nárok žalobcu na podanie žaloby na plnenie ešte nebol premĺčaný. Ani v tomto smere preto nebola preukázaná existencia škody, a z toho dôvodu nemôže existovať ani príčinná súvislosť medzi údajnou nečinnosťou JUDr. U. a vznikom škody. Navyše žalobcovi uplynula 2-ročná premĺčacia lehota na podanie žaloby o náhradu škody, ktorá začala plynúť 07. septembra 2006, žaloba bola podaná až dňa 10. decembra 2010.

1.3. V nadväznosti na uvedené zdôraznil, že pokiaľ žalobca uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 3.703,91 eura, ktorú vyčíslil ako finančné náklady zaplatené JUDr. U. za zastupovanie, ani v tomto smere žalobca dôkazné bremeno neunesol a nepreukázal, že túto sumu zaplatil. Nepreukázal tiež, kedy malo dôjsť k zaplateniu tejto sumy. Navyše je zrejmé, že JUDr. U. žalobcu správne zastupoval, preto vyplatenie odmeny bolo v súlade s § 19 zákona č. 132/1990 Zb. a nemožno preto hovoriť o škode.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „dovolačný súd“) na odvolanie žalobcu v poradí tretím rozsudkom z 22. februára 2023, sp. zn. 9Co/7/2023, rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania potvrdil (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaní majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (výrok II.) a zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu (výrok III.).

2.1. Dovolačný súd uviedol, že po zrušení jeho druhého rozsudku dovolacím súdom opätovne prejednal odvolanie žalobcu z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené. Mal za to, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca nepreukázal naplnenie všetkých predpokladov zodpovednosti právneho predchodcu žalovaných za škodu, preto správne

rozhodol, že zodpovednosť nie je daná a z toho dôvodu žalobu zamietol. Keďže táto zodpovednosť je založená na kumulatívnom splnení všetkých predpokladov, za situácie, pokiaľ žalobca nepreukázal jeden z uvedených predpokladov, nemôže byť jeho nárok dôvodný. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že porušenie povinnosti v súvislosti s výkonom advokácie právneho predchodcu žalovaných nebolo v danej veci preukázané.

2.2. Poukázal, že na dovolanie žalobcu najvyšší súd uznesením zo 16. augusta 2017 sp. zn. 8Cdo/121/2017 zrušil v poradí prvý rozsudok odvolacieho súdu z 13. mája 2015 sp. zn. 1Co/415/2014 pre nesprávny procesný postup odvolacieho súdu pri doručovaní vyjadrenia žalovaných, a preto odvolací súd opätovne rozhodol vo veci rozsudkom z 08. augusta 2018 sp. zn. 9Cdo/330/2017, ktorý bol na základe opätovne podaného dovolania žalobcom uznesením najvyššieho súdu z 13. decembra 2022 sp. zn. 7Cdo/291/2021 zrušený, ale z dôvodu rozhodovania odvolacieho súdu bez právoplatného zrušenia jeho prvotného rozhodnutia.

2.3. Podľa odvolacieho súdu je zrejmé, že žalobca bol v konaní vedenom pred súdom prvej inštancie sp. zn. 16C/289/2000 neúspešný, lebo súd prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu jeho žalobu zamietol. Za porušenie povinnosti zo strany právneho predchodcu žalovaných nemožno považovať samotné podanie žaloby v uvedenom konaní a v tej súvislosti postup pri zastupovaní žalobcu. I keď žaloba žalobcu bola zamietnutá, právny predchodca žalovaných sa pri koncipovaní žaloby nedopustil žiadneho pochybenia. Námietať žalobcu, že JUDr. G. U. mal podať v jeho mene samostatnú žalobu o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy zo strany poisťiteľa, čím sa dopustil porušenia povinnosti advokáta v súvislosti s výkonom advokácie, nie je opodstatnená. Žalobca na podaní takejto určovacej žaloby nemal naliehavý právny záujem, keďže samostatnou žalobou bol oprávnený domáhať sa zaplatenia poisťného plnenia. Preto pokiaľ sa rozhodol nepodať samostatnú žalobu o zaplatenie poisťného plnenia, nemožno prijať záver, žeby konal v rozpore s povinnosťami advokáta. Pri riadnom chode veci bolo možné očakávať kladné rozhodnutie súdu o zmene žaloby. Niet pochyb o tom, že súd o návrhu na zmenu žaloby nerozhodol v primeranej lehote a zmenu žaloby nepripustil, avšak advokát žalobcu na tomto pochybení súdu nemá žiaden podiel. Advokát nemá povinnosť kontroly alebo dohľadu nad súdmi. Nedostatky, resp. vady a chyby postupu a rozhodnutí súdu môže korigovať iba v konaní o opravných prostriedkoch, pričom voči rozhodnutiu súdu o nepripustení zmeny žaloby nie je prípustné odvolanie. Pokiaľ teda súd prvej inštancie nerozhodol o návrhu žalobcu na zmenu žaloby včas, ale urobil tak až po niekoľkých rokoch, advokát nemôže zodpovedať za škodu, ktorú spôsobil svojím neobvyklým postupom súd.

2.4. V tejto súvislosti tiež upriamil pozornosť na skutočnosť, že okrem nesplnenia už prvého predpokladu zodpovednosti za škodu advokáta pri výkone advokácie, t. j. porušenia povinnosti právneho zástupcu žalobcu, ktorý je právnym predchodcom žalovaných, nebol naplnený ani ďalší predpoklad zodpovednosti, a to vznik škody žalobcovi. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na to, že svedok G. Y. potvrdil prevzatie peňazí od žalobcu JUDr. U., správne súd prvej inštancie uzavrel, že JUDr. U. ako právnenému zástupcovi žalobcu v zmysle zákona č. 132/1990 Zb. odmena prináležala.

2.5. Vo vzťahu k námietke premlčania zdôraznil, že úvahy súdu prvej inštancie nepovažuje za správne. V danom prípade vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by právny predchodca žalovaných ako advokát porušil svoje povinnosti pri výkone advokácie v súvislosti so zastupovaním žalobcu. Z dôvodu, že neboli splnené predpoklady uplatnenia nároku na náhradu škody žalobcom, nemohla ani začať plynúť žalobcovi premlčacia lehota pre uplatnenie jeho nároku súdnou cestou. Nesprávny je preto záver súdu prvej inštancie o tom, že nárok žalobcu je premlčaný. Toto pochybenie súdu prvej inštancie však nemá vplyv na správnosť jeho rozhodnutia, keďže zamietnutie žaloby bolo založené na iných dôvodoch, ktoré odvolací súd považuje za správne.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) a z § 421 ods. 1 CSP, žiadajúc, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľ videl (i) v nesprávnom postupe odvolacieho súdu nerešpektujúcom uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/121/2017 zo dňa 30. augusta 2017, ktorým bol zrušený pôvodný (v poradí prvý) rozsudok odvolacieho súdu vydaný v konaní vedenom pod sp. zn.

1Co/415/2014 a v ktorom rozhodnutí bolo najvyšším súdom konštatované odňatie mu možnosti konať pred súdom, (ii) v nesprávnom vyhodnotení zodpovednosti advokáta za škodu spôsobenú klientovi, ako aj (iii) v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keď súde nižšej inštancie sa nevysporiadali s podstatnými argumentami a návrhmi žalobcu. V rámci tohto dovolacieho dôvodu upriamil pozornosť najmä na bod 39. napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa podľa dovolateľa odvolací súd nezaoberal námietskou týkajúcou sa vyúčtovania a preukázania trov právneho zastúpenia vo vzťahu k žalobcovi a nebral do úvahy ani výpoveď svedka, v dôsledku čoho je odôvodnenie v tejto časti nepreskúmateľné a zmätočné. Rovnako poukázal aj na bod 35. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého nie je tiež zrejme z akých dôvodov sa odvolací súd priklonil k názoru súdu prvej inštancie ohľadom neexistencie naliehavého právneho záujmu v prípade uplatnenia určovacej žaloby a premlčania nároku v čase nepripustenia zmeny predmetnej žaloby.

3.2. Nesprávne právne posúdenie žalobca namietal v súvislosti so splnením prvého a druhého zákonného predpokladu na vyvodenie zodpovednosti právneho predchodcu žalovaných za škodu spôsobenú pri výkone advokácie, vyplývajúcim z vykonaného dokazovania v danej veci. Poukázal, že nižšie súde sa pri skúmaní splnenia predpokladov nezaoberali odstúpením od poisťnej zmluvy, ktoré bolo oznámené práve právnenému zástupcovi žalobcu, a v dôsledku ktorého mal právny zástupca podať žalobu o určenie, že odstúpenie od zmluvy zo strany poisťiteľa je neplatné, keďže bez tejto žaloby bola žaloba na plnenie bezvýznamná. Podľa dovolateľa bolo v konaní jednoznačne preukázané, že žalovaný spôsobil škodu klientovi činnosťou súvisiacou s výkonom advokácie, jeho nekonaním vznikla škoda žalobcovi a príčinná súvislosť medzi posudzovanou činnosťou advokáta a vznikom škody, pričom žalované nepreukázali, že škode nemohol ich právny predchodca zabrániť pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho očakávať.

4. Pôvodná žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že nikdy nedisponovala žiadnymi písomnosťami či inými podkladmi súvisiacimi s prejednávanou vecou a na vykonávaní advokátskej činnosti nebohého manžela nemala žiadne aktivity.

5. Žalovaná 3/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhla podané dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť a žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) zistil, že žalovaná 1/ N. U., narodená XX. B. XXXX, zomrela XX. N. XXXX t. j. počas prebiehajúceho dovolacieho konania. Dedičské konanie po zomrelej bolo pridelené notárskemu úradu JUDr. Alexandry Kučecovej, ktorá na výzvu dovolacieho súdu oznámila, že podľa predbežného zistenia poručiťka závet ani listinu o vydedení nezanechala a ako domnelí dedičia zo zákona v I. dedičskej skupine prichádzajú do úvahy: D. E., narodený XX. H. XXXX, U.-H. D., X. XXXX/XX, N. U., narodená XX. H. XXXX, D., V. XXX/XX.

6.1. Na základe uvedeného najvyšší súd rozhodol v zmysle § 63 ods. 2 v spojení s § 438 ods. 1 CSP o pokračovaní v dovolacom konaní s právnymi nástupcami zomrelej žalovanej 1/.

7. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Z hľadiska ústavného aspektu je daná právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a určovať koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti.

10. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (porov. napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

11. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), pri dovolaní, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP tvrdiac, že mu odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

14.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

14.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Žalobca v podstatnej časti namieta porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré malo spočívať (i) v nesprávnom postupe odvolacieho súdu nerešpektujúcim uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/121/2017 zo dňa 30. augusta 2017, ktorým bol zrušený pôvodný (v poradí prvý) rozsudok odvolacieho súdu vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 1Co/415/2014 a v ktorom rozhodnutí bolo najvyšším súdom konštatované odňatie mu možnosti konať pred súdom, (ii) v nesprávnom vyhodnotení zodpovednosti advokáta za škodu spôsobenú klientovi, ako aj (iii) v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keď súdy nižšej inštancie sa nevysporiadali s podstatnými argumentami a návrhmi žalobcu.

16. Dovolateľ ako prvé namieta nerešpektovanie zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/121/2017 z 30. augusta 2017. Uvádza, že ani napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu nedošlo k náprave pochybenia spočívajúceho v odňatí žalobcovi možnosti konať pred súdom.

16.1. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 8Cdo/121/2017 zo 16. augusta 2017 rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 13. mája 2015 sp. zn. 1Co/415/2014 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Dôvodom bolo zistenie, že k odvolaniu žalobcu (č .l. 167 až 173 spisu) podali písomné vyjadrenie žalované 1/ a 2/, obsahujúce riadnu skutkovú a právnu argumentáciu. Žalobca však nemal možnosť dozvedieť sa o tom, lebo súd mu vyjadrenia nedoručil a rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania, pričom odvolací súd na vyjadrenia žalovaných prihliadal. Následne konštatoval, že uvedeným postupom došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k odňatí možnosti konať pred súdom.

16.2. Z obsahu spisu bolo zistené, že následne odvolací súd vyššie uvedené vyjadrenia žalovaných 1/ a 2/ (z č. l. 167 až 173 spisu) doručil advokátke žalobcu, ktorá ich prevzala 12. júla 2018 (doručenka na č. l. 251 spisu).

16.3. Na základe uvedeného možno konštatovať, že pokiaľ dovolacia námietka žalobcu nedošlo k zreparovaniu skutočnosti spočívajúcej v odňatí žalobcovi možnosti konať pred súdom smeruje k tomu, že odvolací súd nedoručil žalobcovi vyjadrenia žalovaných, z obsahu spisu takýto záver nevyplýva. Práve naopak, odvolací súd pôvodne nesprávny procesný postup napravil, doručil žalobcovi vyjadrenia žalovaných 1/ a 2/ k odvolaniu a umožnil mu k nim sa vyjadriť. Keďže v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/121/2017 zo 16. augusta 2017 neboli konštatované iné pochybenia, možno uzavrieť, že k náprave došlo. Týmto postupom odvolací súd rešpektoval zrušujúce uznesenie dovolacieho súdu. Dovolací súd ďalej konštatuje, že dovolateľ v námietke bližšie nekonkretizuje v čom spočíva nerešpektovanie zrušujúceho uznesenia a z akých dôvodov trvá na názore, že odvolací súd procesne pochybil a to napriek skutočnosti, že vyjadrenia žalovaných 1/ a 2/ riadne doručil advokátke žalobcu, ktorá mala možnosť sa s nimi oboznámiť a vyjadriť sa k nim.

17. Dovolateľ namietal nesprávne vyhodnotenie zodpovednosti advokáta za škodu spôsobenú klientovi.

17.1. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP v tejto časti pritom žalobca založil na nesúhlase s právnymi závermi vyslovenými v rozhodnutí odvolacieho súdu. Takáto dovolacia argumentácia ale nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože realizácia procesných oprávnení sa strane neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani po 01. júli 2016 (po prijatí nového procesného kódexu) nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP a do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

18. Ďalší okruh námietok dovolateľa sa týkal nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku. V rámci tohto dovolacieho dôvodu upriamil pozornosť najmä na bod 39. napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa podľa dovolateľa odvolací súd nezaoberal námietkou týkajúcou sa vyúčtovania a preukázania trov právneho zastúpenia vo vzťahu k žalobcovi a nebral do úvahy ani výpoveď svedka, v dôsledku čoho je odôvodnenie v tejto časti nepreskúmateľné a zmätočné. Rovnako poukázal aj na bod 35. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého nie je tiež zrejmé z akých dôvodov sa odvolací súd priklonil k názoru súdu prvej inštancie ohľadom neexistencie naliehavého právneho záujmu v prípade uplatnenia určovacej žaloby a premlčania nároku v čase nepripustenia zmeny predmetnej žaloby.

18.1. Dovolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný a neodôvodnený. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP. Z odôvodnení rozhodnutí oboch súdov nižších stupňov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018) je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali pri zamietnutí žaloby o náhradu škody z dôvodu zodpovednosti advokáta za škodu spôsobenú žalobcovi, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil. Odvolací súd podľa názoru dovolacieho súdu teda zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k jeho rozhodnutiu, jeho postup nemožno považovať za neodôvodnený, pričom odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Predostretá hodnotiacia úvaha súdov v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením. V rozsahu nastolenej odvolacej argumentácie sa odvolací súd zároveň v bodoch 22. až 42. odôvodnenia svojho rozhodnutia venoval námietkam žalobcu.

18.2. Dovolateľ namieta nedostatočné vysporiadanie otázky týkajúcej sa vyúčtovania a preukázania trov právneho zastúpenia a nezohľadnenie výpovede svedka.

18.3. Súd prvej inštancie vyhodnotil tvrdenia žalobcu ako nedôvodné a dospel k záveru, že ani prípadné zaplatenie odmeny nemohlo predstavovať vznik škody. Odvolací súd nadviazal na uvedené závery a konštatoval, k odvolacím námietkam žalobcu, ktorý poukazuje na výpoveď svedka G. Y., ktorý potvrdil prevzatie finančných prostriedkov od žalobcu JUDr. G. U. je potrebné uviesť, že JUDr. G. U. zastupoval žalobcu, preto mu vznikol nárok na odmenu za zastúpenie a pokiaľ túto odmenu prevzal, nemožno takéto konanie považovať za porušenie povinnosti advokáta v súvislosti s výkonom advokácie. Advokátovi za zastúpenie klienta prináleží v zmysle zák. č. 132/1990 Zb. účinného v rozhodnom čase, odmena. (bod 39. odôvodnenia). Z uvedeného potom vyplýva, že odvolací súd sa zaoberal dostatočne a primerane námietkou žalobcu a dospel k záveru, že tvrdenia dovolateľa o prevzatí peňazí svedkom G. Y. v podstate nemajú právny význam pre vznik škody.

18.4. Dovolací súd poznamenáva, že podľa ustálenej judikatúry nie je súd povinný reagovať na každý jednotlivý argument strany sporu, pokiaľ z odôvodnenia rozhodnutia ako celku vyplýva, z akých skutkových a právnych dôvodov dospel k rozhodnutiu. V predmetnej veci je z odôvodnenia súdov oboch stupňov zrejmé, že tvrdenia dovolateľa týkajúce sa vyúčtovania a zaplatenia odmeny advokátovi boli hodnotené, a že tieto skutočnosti nemali vplyv na vznik škody. Dovolací súd preto konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je v tejto časti preskúmateľné a primerane odôvodnené.

19. Dovolateľ ďalej poukázal aj na bod 35. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého nie je tiež zrejmé z akých dôvodov sa odvolací súd priklonil k názoru súdu prvej inštancie ohľadom neexistencie naliehavého právneho záujmu v prípade uplatnenia určovacej žaloby.

19.1. V bode 35. odôvodnenia odvolací súd uviedol „V priebehu konania žalobca poukazoval na ďalšie pochybenie, ktorého sa mal dopustiť právny predchodca žalovaných JUDr. G. U. ako jeho advokát, ktorý podľa názoru žalobcu po zistení, že poisťiteľ UNIQA poisťovňa a.s. odstúpila písomne od poistnej zmluvy listom zo dňa 20. 04. 2000, čo vyvolalo dôsledok, že poistná zmluva bola v zmysle § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka od začiatku zrušená, mal podať žalobu na určenie, že odstúpenie od zmluvy zo strany poisťiteľa je neplatné. Možno sa len stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, ktorý o takomto postupe advokáta, ktorý nepodal samostatnú určovaciu žalobu o neplatnosť odstúpenia od zmluvy zo strany poisťiteľa, uviedol, že tým neporušil žiadnu povinnosť spojenú s výkonom advokácie. Na podaní takejto určovacej žaloby totiž žalobca nemohol mať naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c) O.s.p. účinného v tomto období, preto je zrejmé, že by ani v takomto konaní nebol úspešným. Takýto spôsob poskytnutia súdnej ochrany by nevyvolal povinnosť poisťovne plniť z poistnej udalosti“.

19.2. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd sa s predmetnou námietkou dovolateľa vysporiadal primerane, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne a zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie o neexistencii naliehavého právneho záujmu žalobcu na podaní určovacej žaloby. Jeho argumentácia je logická, vecná a reaguje na podstatu vznesenej námietky, pričom umožňuje preskúmanie správnosti prijatého záveru. Nemožno preto

prisvedčiť tvrdeniu dovolateľa, že by odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu bolo v tejto časti nedostatočné alebo nepreskúmateľné.

19.3. Dovolateľ tiež konkretizoval, že k odvolacej argumentácii žalobcu o nesúhlase s tvrdením súdu prvej inštancie, že žalobcovi nebránili nič po vypovedaní plnej moci JUDr. U. podať žalobu na plnenie hneď po nepripustení zmeny žaloby (06. 09. 2006), a to z toho dôvodu, že JUDr. U. v zákonnej lehote nepodal žalobu na neplatnosť odstúpenia od zmluvy, keďže UNIQUA poisťovňa a.s. odstúpila písomne dňa 20. 04. 2000 od poistnej zmluvy t.j. účinne odstúpila od zmluvy v súlade s § 48 ods. 2 OZ; tento nárok žalobcu bol v čase nepripustenia zmeny žaloby (06. 09. 2006) premlčaný, pričom odvolací súd len konštatoval, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie.

19.4. Súd prvej inštancie uviedol „Súd sa stotožňuje s argumentáciou právneho zástupcu žalovanej v 2. rade, že od podania návrhu na pripustenie zmeny žaloby do rozhodnutia o jej nepripustení zmeny žaloby (03. 03. 2001 - 06. 09. 2006) došlo k prerušeniu a spočítaniu premlčacej doby na uplatnenie nároku na poistné plnenie a to do 6. 9. 2006 a žalobca mal preto dostatok času (po zohľadnení ust. § 104 OZ) na podanie samostatnej žaloby na plnenie, teda v čase, keď ho ešte zastupoval JUDr. U., tento jeho nárok ešte podľa ust. § 101 OZ nebol premlčaný. Po zamietavom rozsudku prvostupňového súdu vo veci 16C/289/2000 došlo dňa 31. 10. 2006 k ukončeniu zastupovania žalobcu JUDr. U.. Žalobcovi nič nebránilo hneď po nepripustení zmeny žaloby (06. 09. 2006), ale aj po vypovedaní plnej moci JUDr. U., podať žalobu na plnenie, už aj s poukazom na to, že v tejto časti zaplatil súdny poplatok 572,63 eura. Ani v tejto časti žalobca nepreukázal, že mu JUDr. U. spôsobil škodu v požadovanej výške. Tým, že nebola preukázaná škoda, nemôže existovať ani príčinná súvislosť medzi údajnou nečinnosťou JUDr. U. a vznikom škody. Ako bolo skôr uvedené, žalobca mal dostatok času včas si uplatniť svoj nárok na plnenie z poistnej udalosti na súde. Žalobca tak neurobil, pretože sa mylne domnieval, že tento jeho nárok je premlčaný. V tomto konaní by sa pritom ako predbežná otázka riešila aj platnosť odstúpenia poisťovne od poistnej zmluvy uzavretej so žalobcom“ (str. 8 odsek 6 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

19.5. Odvolací súd primeraným spôsobom reagoval na odvolaciu argumentáciu žalobcu, pokiaľ sa v tomto smere stotožnil s názorom súdu prvej inštancie. Odpoveď odvolacieho súdu bola dostatočná, pretože s námietkou sa dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

20. Dovolateľ tiež namietal, že JUDr. U. nechal žalobcu zaplatiť súdny poplatok za pripustenie zmeny žaloby bez vyzvania súdom, pričom súdy sa nezoberali tým, že žalobca tento súdny poplatok zaplatil v sume 17.251 Sk do pokladne súdu 19. 03. 2001, čím žalobcovi vznikla škoda 17.251 Sk.

20.1. Dovolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa aj týmto nárokom zaoberal, pričom uviedol, že ani v sume 572,63 eura žalobca nepreukázal, že mu JUDr. U. spôsobil škodu (porovnaj str. 8, 6. odsek odôvodnenia). Súd prvej inštancie sa tak s uvedenou námietkou vysporiadal v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, jeho závery sú zrozumiteľné a preskúmateľné a nebolo potrebné ich ďalej osobitne rozvádzať.

20.2. Pokiaľ odvolací súd osobitne na uvedenú odvolaciu námietku nereagoval, v tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

21. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namietala, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Dovolací súd nezistil porušenie práva dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

Dovolanie podľa § 421 CSP

23. Dovolaateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 CSP. V dovolaní však bližšie nešpecifikoval konkrétny dovolací dôvod.

24. Z ustanovenia § 432 ods. 2 CSP vyplýva spôsob, akým má dovoľaateľ dovolací dôvod v prípade tvrdenej prípustnosti dovolania vyplývajúcej z § 421 CSP vymedziť. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je nutné vykladať v spojení s ustanovením § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovoľaateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň, pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. V preskúmvanej veci podľa názoru dovolacieho súdu dovoľaateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spočívajúci v tvrdenom nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 v spojení s § 421 CSP. Dovolací súd poukazuje na to, že prípustnosť dovolania bola všeobecne vyvodzovaná z § 421 CSP bez konkretizovania a odôvodnenia konkrétneho dovolacieho dôvodu, ktoré sú uvedené v § 421 ods. 1 jednotlivito pod písmenami a), b) alebo c). V predloženej dovolaní žalobca bližšie nešpecifikoval konkrétny dovolací dôvod, pričom uviedol len všeobecne tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom v súvislosti s posúdením prvého a druhého zákonného predpokladu zodpovednosti právneho predchodcu žalovaných za škodu spôsobenú pri výkone advokácie. Dovolanie neobsahuje žiadnu explicitnú právnu otázku, od ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ani neuvádza, či sa odvolací súd odklonil od ustálenej judikatúry, alebo ide o otázku, ktorá nebola dovoľaateľom ani predtým riešená, prípadne je rozhodovaná rozdielne. Zo znenia dovolania je zrejmé, že dovoľaateľ sa sústreďuje na opis skutkových okolností, v ktorých podľa neho došlo k nesprávnemu konaniu právneho predchodcu žalovaných, a na tvrdenia o vzniku škody a príčinnej súvislosti.

26. Dovolací súd pre úplnosť zdôrazňuje, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovoľaateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovoľaateľ musí relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu, ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovoľaateľ. Napokon v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c) CSP, by mal konkretizovať rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých je daná právna otázka rozhodovaná rozdielne. Len polemika dovoľaateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) Civilného sporového poriadku.

27. Pokiaľ dovoľaateľ vo svojom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, resp. neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré právnu otázku posudzujú a rozhodujú rozdielne, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktoré judikáty, stanoviská alebo rozhodnutia mal dovoľaateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj konkrétne cieľu sledovanému

ustanovením § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

28. Na základe uvedené dovolací súd uzatvára, že v prejednávanej veci dovolateľ dovolací dôvod vyvodzovaný z § 421 Civilného sporového poriadku nevymedzil spôsobom zodpovedajúcim vyššie uvedeným kritériám (vyplývajúcim z ustanovení § 432 až § 435 Civilného sporového poriadku).

29. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

30. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalobcu podané na základe dovolacích dôvodov podľa § 420 písm. f) podľa § 447 písm. c) CSP a dovolanie podané podľa § 421 CSP podľa § 447 písm. f) CSP.

31. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.